

ธรรมก: บุญญพลัง

พุทธอุทยานเกาะกลางน้ำบุญญพลัง จ.กาญจนบุรี

19 ธรรม

บทที่ 12.12 ฝรั่งถาม ฉันตอบ-ฝรั่งยังข้องใจเรื่องผี

www.boonyapalung.com

บทที่ 12.12 ฝรั่งถาม ฉันทอบ-ฝรั่งยังข้องใจเรื่องผี

ฝรั่ง : ซ้ำมลิต ฉันทเห็นซ้ำมลิตนั่งทำสมาธิ กลางวันก็นั่ง กลางคืนก็นั่ง ซ้ำมลิตบอกว่า หากเราทำสมาธิจิตเป็นขั้นๆ ก็สามารถมองเห็นผีได้ เรื่องผี ฉันทเข้าใจสภาวะแล้ว แต่ฉันทความสามารถไม่พอในการที่จะไปรู้ เห็นผีอย่างที่ว่าซ้ำมลิตพูด ฉันททำจิตให้เห็นสภาวะของผีไม่ได้ แต่อยากรู้ มาก “ซ้ำมลิต เคยเห็นผีไม้”

พระอาจารย์ : จีบ หากฉันทพูด แกจะเชื่อหรือ ในเมื่อแกไม่เคยเห็น ไม่เคยรู้

ฝรั่ง : ตอนนีฉันทเชื่อซ้ำมลิต เพราะซ้ำมลิต ไม่ใช่ “คน”

พระอาจารย์ : ฉันทเป็น “แมว” ไร่ไร

ฝรั่ง : ฮ่าๆ ไม่ใช่แมว ไม่ใช่อย่างนั้น ฉันทหมายถึงความคิดและมุมมองไม่เหมือนคนทั่วๆ ไปที่ฉันทเจอ

พระอาจารย์ : ฉันทเป็น “คน” ซี่เหมือนเหมือนแก ย่อมไม่มีอะไรพิเศษ แตกต่างจากผู้อื่น

ฝรั่ง : ฉันทรักซ้ำมลิต เพราะมีความคิดไม่เหนือใครอย่างนี้ ทั้งๆ ที่ ฉันทรู้อยู่ว่ามันไม่จริง

พระอาจารย์ : แสดงว่าแก “โง่” ที่เชื่อฉันท

ฝรั่ง : ถ้าฉันทไม่โง่ ฉันทก็คงไม่ถามอะไรจากซ้ำมลิต

พระอาจารย์ : แกฉลาดมากนะจีบ “คนที่รู้ตัวว่า โง่ คือผู้ที่เริ่มจะฉลาด คน ที่รู้ตัวว่าฉลาด คือผู้ที่เริ่มจะมีความโง่” แล้วแกอยากฉลาดในเรื่องอะไร จีบ!

ฝรั่ง : เรื่อง ผี!

พระอาจารย์ : แกยังไม่จบเรื่องผีอีกรึ ฝรั่งเส็งเคร็งอะไรวะ บ้าแต่เรื่องผี

ฝรั่ง : ซ้ำมลิต ที่รัสเซีย พวกเราศึกษาเรื่องพวกนี้กันมาก เกี่ยวกับพลังงานทางจิต พวกเราอยากรู้ว่ามันเกิดมาจากภายนอกหรือภายใน พวกเราในสถาบันการศึกษาชั้นสูงเรียนรัฐศาสตร์เหล่านี้ นักเรียนบางคน สามารถยกวัตถุให้ลอยหรือเคลื่อนไหวได้ โดยไม่ต้องใช้กายสัมผัส บาง คนสามารถรู้ความรู้สึกนึกคิดของผู้อื่น และอีก

หลายๆ อย่างที่อเมริกายังไม่รู้ พวกเราศึกษากันมานาน และเห็นว่าศาสนาทางเอเชียในบางประเทศ เก่งเรื่องพวกนี้มาก โดยเฉพาะพวกศาสนาพุทธทาง “ทิเบต” แต่ เขาพากันเก็บเป็นความลับ

ฉันเองไม่ได้ศึกษาตรงตามแนว เพื่อที่จะทำ ให้ได้อย่างที่สถาบันเขาทำกัน ฉันเป็นเพียงแค่ “อยากรู้” ว่าทำไมจึงเป็น เช่นนั้น วิทยาศาสตร์สามารถอธิบายหลักการได้ แต่เมื่อมาฟังชามลิต ดูๆ ไปมันคนละความหมาย และฉันเชื่อว่าชามลิตนี้แหละ ต้องสามารถทำได้ ฉันเชื่อเช่นนั้น ชามลิต ตกลงชามลิต “ลอยได้” ฉันจะถ่ายรูปไว้ไป ยืนยัน

พระอาจารย์ : ได้สิ ง่ายๆ

ฝรั่ง : จริงรี! น่าตื่นเต้นมาก ทำให้ดูหน้อยสิ

พระอาจารย์ : แกแบกฉันขึ้นบนหลังคาได้ไหม

ฝรั่ง : ให้ฉันแบกขึ้นไปทำไม

พระอาจารย์ : ก็จะลอยให้แกเห็นไง

ฝรั่ง : เอ้า...ชามลิตก็ลอยขึ้นไปไม่ได้รี

พระอาจารย์ : ฉันลอยขึ้นไปไม่เป็น แต่ถ้าแกแบกฉันขึ้นไป “ฉันลอยลงมาเป็น”

ฝรั่ง : หึๆ ชามลิต ฉันเกลียดชามลิตก็อึดตรงนี้นี่แหละ เลิกๆ ไม่ อยากดูแล้ว ชามลิตอธิบายเรื่องผีให้ฉันฟังดีกว่า ถ้าชามลิต “เคยเจอ” เวลาทำสมาธิจิต

พระอาจารย์ : ผีจากการทำสมาธิจิต ไม่ต้องพูด โหม่เปล่าๆ เป็นเรื่องของแต่ละคน ใครจะเห็น จะเจออย่างไรก็ได้ แต่ฉันเองได้เคยคุยกับ “พลังงาน” พวกนี้ หลายครั้ง ไม่ใช่ จากการนั่งสมาธิอย่างที่แกเข้าใจ คุยกันจะจะอย่างที่ว่าแกกับฉันคุยกัน อย่างนี้แหละ

ฝรั่ง : ชามลิต ...เป็นไปได้รี

พระอาจารย์ : ไหนแกบอกว่าจะเชื่อฉันไง

ฝรั่ง : ฉันเชื่อๆ แต่ยังมีความกลัวว่า ซ้ำมลิต จะตลบหลังฉันด้วย คำพูดเหมือนลอยได้ แต่ลอยลงมาจาก
หลังคา อย่างเมื่อกี้หรือที่แล้วๆ มา
พระอาจารย์ : ไฉน...จะฟังหรือไม่ฟัง

ฝรั่ง : ฟังๆ ห้ามแก่งั้นนะ ซ้ำมลิตนี่ “หลอกเก่งเป็นผีตัวพ่อเลย”

พระอาจารย์ : เอ้าฟังๆ ฉันเองเคยเจอ “วิญญาน” หรือจะเรียกว่า “ผี” นี้ หลายลักษณะ บางชนิดแฝงตัว
อยู่ในต้นไม้ บางชนิดแฝงตัวอยู่ในเสาเรือน บางชนิดแฝงอยู่ในตัวคนเรานี่แหละ บางชนิดก็ ร่อนเร่ไปมา และ
อีกมากมาย

บางพวกก็แฝงตัวอยู่ตลอดชีวิตของ ร่างกาย บางพวกก็แฝงเข้ามาในกายเป็นที่ๆ บางพวกก็แสดงตัวเป็นคน
รูปร่างคน หรือเป็น สัตว์ มาให้เห็น

อาการเวลาจะเจอผีเหล่านี้ เริ่มแรกจะรู้สึกขนลุกขนพอง วูบๆ วาบๆ ตามกายขึ้นไปยังศีรษะ ยิ่งถ้าเอาจิตจับ
จิกลงไปมีอาการนั้น โดยไม่ออกแวก ความวูบวาบ ขนลุกขนพองก็จะรุนแรงขึ้น

ถ้าหากแกกแล้ว จีบ มันกำลังจะอวดฤทธิ์กับแก่ละ ยิ่งกลัว หนักเท่าไร ความหลอนก็จะเกิดขึ้นที่จิตนี้ ตัวนี้
แหละ ที่ฉันเรียกว่า “อาหารผี”...”

ฝรั่ง : อ้อ...ปอดแหก

พระอาจารย์ : ใช่จิบ ปอดแหกมันเกิดจาก “จิต” ที่กลัวจนหลอน เห็นภาพสร้างภาพขึ้นมาเป็นต่างๆ สารพัดผี
ไอ้ผีที่จะมาแหกอก ถลกพุง ปลิ้นตา ลิ่นยาวๆ มันไม่มี เพราะ ผีพวกนี้ไม่มีเจตนาเช่นนั้น

แต่ที่มันเห็นๆ กันในหนังก็ดี เห็นกันจะจะ ก็ดี จิตมันหลอน ขึ้นเองด้วยอาการ “ปอดแหก” เป็นสัญญาณ
ความจำ ที่มีมาแต่ก่อนเก่านั้น จิตมันสร้างจินตนาการ

หากจิตผู้ที่ได้รับการฝึกฝนมาก่อน มีสมาธิจิตไม่ออกแวกสอดส่าย การสัมผัสสิ่งเหล่านี้ก็จะง่ายขึ้น แต่การ
จะเห็นกันจริงๆ ด้วยจิต ต้องทำจิตให้เข้าไปสู่อภิวังค์แห่งวิญญาน เพราะวิญญานพวกนี้ไม่มีเส้นประสาท
สัมผัสรู้เห็นอย่างเช่นพวกเรา ต้องทำ จิตให้เข้าไปสู่อภิวังค์หนึ่ง เป็นสภาพคลื่นเดียวกัน

ส่วนพวกเรา เป็นพวก “วิถีแห่งวิญญาน” คือ เป็นวิญญาน ที่มีการเคลื่อนไหวโดยอาศัยเส้นประสาทสัมผัส
อันเกิดจากการรวมกัน ของธาตุทั้ง 4 มีการประชุมกันด้วยสภาวะต่างๆ เช่น ผม ขน เล็บ ฟัน หนัง เนื้อ เอ็น
กระดูก ตลอดจน ตับไต ไส้พุง แยกออกมาประมาณ 32 อย่าง ที่รวมกันเป็นกายอย่างแก่และฉัน

ที่นี่ มันก็มี “วิญญาณ” หรือผีบางประเภท มีกำลังแรงแกร่ง กล้า สามารถแทรก “วิถีวิญญาณ” เดิมๆ ที่เราเป็นอยู่ จาก “ภวังค์ วิญญาณ” เข้ามาแฝงอยู่กับ “วิถีวิญญาณ” ที่ครองร่างกายมีประสาทสัมผัส เขาก็เลยกลายเป็นวิญญาณที่มีเลือดเนื้อเชื้อไขชั่วคราว โดยที่ไม่ ต้องผ่านการกำเนิดจนเติบโตใหญ่

สามารถพูดจา พูดคุย กับพวกเราได้ โดยอาศัยความทรงจำเก่าๆ ที่เขาเคยมีแต่ครั้งยังเป็นมนุษย์ พูดคุยกับเรา แต่ปัญหามันก็มีอยู่ว่า บางวิญญาณ อย่างเช่น วิญญาณดวงหนึ่ง ซึ่งแฝงตัวอยู่ในเสาไม้ในบ้านหลังหนึ่ง ทางอำเภอสรรคบุรี จังหวัดชัยนาท เขาออกมาแฝงร่าง “ยายสะอื้น”

แม่เจ้าของบ้านปรากฏว่าวิญญาณดวงนั้น ใช้ร่างไม้ถูก ใช้ร่างกาย โดยการพูด หรือเคลื่อนไหวไม่เป็น เป็นวิญญาณผู้หญิง เราเรียกว่า “นางไม้” เธอแฝงตัวเข้า มาสู่ร่าง แล้วยังร้องไห้ แต่จริงๆ แล้วเป็นอาการ “ดีใจ” ดีใจที่พระบวมา อย่างฉัน ไปกินข้าวที่บ้านแก ฉันถามอะไร เธอก็ไม่ตอบ มือไม้ก็ยกไม่ได้ กลอกแต่ลูกกะต๋าไปมา พักหน้ายังไม่เป็นเลย

บอกว่าหิวน้ำใหม่ ตาเธอก็มองแก้วน้ำ รินน้ำใส่แก้วให้ เธอก็ยกขึ้นดื่มไม่เป็น พอเอามือเธอมาแล้วช่วยจับ เธอก็ยินดี ดื่มเข้าไปอีกๆ ทีเดียว แก้วที่ 2 แก้วที่ 3 พอแก้วที่ 4 เธอบอกว่า “พอแล้ว”

เอ๊ะ! ที่จริงเธอก็พูดได้ พอให้ พูดใหม่ กลับพูดไม่เป็น มองคนนั้นที่คนนี่ ที่ เหมือนจะขบใจที่พากันทำบุญเลี้ยง พระบ้าง อย่างฉัน แล้วยิ่งถึงตัวเธอที่อยู่ ในเสา แต่ฉันนะเข้าใจ เพราะเรื่องเช่นนี้ รู้มาหลายปีแล้ว ก่อนบวช เป็นพระอีก

เรื่องทั้งเรื่อง คือ เธอชินกับการเป็น “เสาไม้” เธออยู่ในเสา ไม้มานาน เสาไม้ไม่มีสมอง แต่ร่างกายมีสมองคอยสั่งการ เธอแฝงตัวอยู่ ในเสาไม้ เธอมีแต่ความทรงจำอันเกิดจากกายเก่า ทรงจำจากสมองอันเก่า เมื่อมีการเปลี่ยนสถานะ ความทรงจำเก่ายังมีว่าเป็นใคร มาจากไหน แต่เมื่อมาอยู่ในเสาไม้หลายๆ ก็เข้าใจว่านี่คือเรือนกาย คือที่อยู่ จึงเกิด ความหวงแหน

ที่นี่ วิญญาณเธอมีสภาพเป็น “ภวังค์วิญญาณ” คือวิญญาณ ที่ไม่เกี่ยวเนื่องด้วยกายมีประสาทสัมผัส ยังเป็นคนละระบบอยู่ ยังหา ความชำนาญไม่ได้

เมื่อมาแทรกซึมอยู่กับกายของยาย “สะอื้น” เธอก็ทำไม่ได้ ใช้ไม้ถูก กับกายที่มีประสาทสัมผัส เนื่องด้วยสมองคอยสั่งการ และเป็นสมองของกายยายสะอื้น ไม่ใช่ของเธอ

ที่เธอพูดหรือขยับได้เป็นทีๆ มันเกิดจาก สัญชาตญาณของ ความทรงจำ ไม่ใช่เกิดมาจากสมองของเธอเอง เธอลืมการบังคับด้วย สมอง เหมือนเด็กๆ ที่เกิดมาใหม่ๆ ก็เป็นวิญญาณ แบบพวกนี้ เปลี่ยนจาก ภวังค์ วิญญาณ มาเป็น วิถีวิญญาณ แต่สมองยังใหม่อยู่ ยังไม่ได้รับการ บรรจุอะไรลงไปในร่างกาย

เด็กๆ จึงแค่แสดง ออกมาโดยสัญชาตญาณ ต่อเมื่อเกิดการเรียนรู้และสะสมเข้าไป เกิด ความชำนาญขึ้น ก็ ลุกขึ้นวิ่งได้ ดำได้ สืบพันธุ์ได้ ทั้งเชื้อสร้างร่างกายไว้ ให้วิญญาณตัวใหม่ได้มาเกิดอีก วนเวียนอยู่อย่างนี้ เมื่อ มาเกิดเป็นกายใหม่ ความทรงจำเก่าๆ ก็จะไปเก็บไว้ใน ดวงจิต ไม่ได้เก็บไว้ในสมอง

ทางพุทธศาสนา ผู้ฝึกสมาธิจิตจนถึงจุดหนึ่ง สามารถรู้อดีต ของตัวเองได้ หรือระลึกชาติได้ ก็ใช้วิธีสร้างจิตเข้าไป สู่ภวังค์แห่ง วิญญาณนี้ เมื่อจิตตกเข้าไปสู่ภวังค์แห่งวิญญาณ ความทรงจำเก่าๆ ที่ เคยเป็นนั่นเป็นนี่ ก็จะไป หล่อออกมาตามกำลังของสมาธิจิต บางคนล่องรู้ไป หลายๆ ครั้งที่เคยเกิด ว่าเคยเป็นอย่างนั้น ว่าเคยเป็น อย่างนี้ ซื่อนั้น สูง ต่ำดำขาว รู้ไปหมด เป็นหลักสูตรในวิชาสามทางพุทธศาสนา ก็คือรู้ จากดวงจิตเดิมของ เรานี้แหละ ไม่ได้ไปรู้จากที่ไหนมา

เพราะจิตดวงนี้มีสภาพ “จดจำ” โดย อาศัยประสาทสัมผัสทาง ตา หู ลิ้น จมูก กายใจ จะรู้ถูกหรือรู้ผิด “จิต มั่นจำได้หมด เก็บลงบัญชีหมด ไม่เว้นชั่วหรือดี” ด้วยเหตุ ประมาณนี้ วิญญาณ นางไม้ผู้นั้นจึงยังใช้ ร่างกายไม่เป็น ไม่คุ้มเคย เพราะอยู่ในเสามาเนนาน และเป็นการออกมาแฝงกายมนุษย์ครั้งแรก

แต่ก็มีอีกประเภท เป็นพวกที่มีความชำนาญ ไม่ได้แฝงอยู่ใน วัตถุอะไรนานๆ ความทรงจำแห่งการใช้กายยังไม่ ลืมเลือน สามารถทำ อะไรต่ออะไรได้คล่อง หรือเพราะแทรกแฝงผ่านเข้าออกร่างกายอย่างชำนาญแล้ว ไม่ งกๆ เงินๆ อย่างนางไม้ที่กล่าว

แต่ก็ไม่มีสมองคิด ที่แสดงออกให้เราเห็น หรือนั่งพูดคุย เป็นแต่เพียงความทรงจำเก่าๆ ทั้งนั้น จำได้ยังไง แคไหน ก็ไม่ไปแค่นั้น ก่อนตายเป็นตอกเตอร์ ก็มีความทรงจำระดับตอกเตอร์ เป็นหมอ เป็นฤๅษี เป็นอะไรก็ แล้วแต่ ตายตอนไหน จำได้แค่นั้น ไม่มีการจำเพิ่ม “เพราะไม่ มีสมอง” ในการทำงานจะไปจดจำ หากจำมาผิด ก็ ส่งออกผิด

วิญญาณบางดวง มีอายุเป็นพันปีมาแล้ว ถ้าเทียบกับเวลาในเมืองมนุษย์ ฉันทเคยปะทะกันมาในป่า บนภูเขา ฉันทเองเป็นประเภทซ่าทำตะไปทั่วเช่นกัน แต่ ไม่ใช่ทำดี ทำต่อๆ เพียงแต่ชอบทำพิธีจัญ ว่าจริงๆ แล้ว มัน คืออะไร และเป็นยังไงแน่

ฉันทได้เจอกับวิญญาณดวงหนึ่ง แฝงร่างคนคนหนึ่ง ที่เป็น พวก “ร่างทรง” วิญญาณดวงนี้เขาบอกว่า เขาเป็น หมอประจำกายรักษา พระพุทธเจ้าของฉันท เมื่อกว่า 2,500 ปีที่ผ่านมา

เมื่อมาแฝงร่าง เขาสามารถรักษาเยียวยาผู้เจ็บไข้ได้ป่วยให้ หายได้อย่างน่าอัศจรรย์ เขาใช้วิธีว่าคาถา เคี้ยว หมากพ่นพ่วงๆ คนโดนพ่นหาย จากเจ็บป่วย นำแปลกนักหนา เมื่อมาเจอฉันท ซึ่งเป็นพระปากหมาและกวน บาเทาอยู่แล้ว ถามว่า ปู่เป็นใคร มาจากไหน เขาบอกว่า เขาชื่อ หมอชีวก อยู่ในสมัย พุทธกาล

ฉันถามว่า รักษาคนในสมัยก่อนไม่พอรีไรง จึงมาแย่งอาชีพหมอในสมัยนี้ ปู่แกสะอีก ฉันเลยรินน้ำให้กิน กลัวปู่ลุกขึ้นเตะปาก วิญญาณปู่ชี้บอก ว่าแกต้องมาช่วยลูกๆ หลานๆ หมอ สมัยนี้รักษาอย่างไรก็ไม่หายหรือมันเป็นโรค “เวรกรรม” เพราะโรคเวรโรคกรรมนี้แหละ ปู่จึงต้องมา

แล้วปู่ตาบอดรีไรง จึงนั่งหลับตารักษาคนอยู่อย่างนี้ ปู่ตอบว่า ตาไม่ได้บอด

ฉันถามว่า หากตาไม่ได้บอด แล้วทำไมไม่ลืมตาดูหน้าลูกๆ หลานๆ อะไรกันนี้ ไม่อยากเห็นหน้าลูกหลานมันดีใจที่ปู่รักษาโรคให้ หายรีไรง ปู่

ปู่แกนิ่ง ทำหน้าพิกล สงสัยกำลังคิดหาไม้หน้าสาม หวด กะโหลกพระ

เอาใจไม้ปู่ ฉันจะรักษาตาให้ปู่เห็น ปู่จะได้มองหน้าลูกหลาน ได้ เอาไหมล่ะ ปู่แกก็ยังไม่ หน้าตาออกจะงงๆ คล้ายๆ กับแมวสงสัยปู่

ปู่ไม่ต้องอายว่าตัวเองเป็นหมอหรือ ปู่จะเป็นผี และฉันเอง ก็มีเชื้อ “หมอผี” มะ ฉันรักษาให้

ปู่ได้ยินว่า “หมอผี” คงนึกว่าเป็นหมอระดับ ด็อกเตอร์ จึงพยักหน้า พักใหญ่ๆ ปู่เริ่มมองเห็น แต่ปู่ดันเห็นฉันเป็นพระสององค์ ปู่ตกใจคิดว่าฉันหลอก

ฉันถามว่า ปู่มองเห็นรีไรง ปู่พยักหน้าตอบ มองไปรอบๆ อย่างคนไม่เคยเห็นสถานที่ และชี้มาทางฉันว่า “พระสององค์” ฉันถามว่า แปลกตาไม้ปู่ หลับตามานาน เลยไม่รู้ที่โลกเปลี่ยนไปถึงไหนแล้ว ปู่บอกฉันว่ามันเปลี่ยนไปจริงๆ

โห! นี่แสดงว่าโลกเปลี่ยนไปขนาดไหน ปู่ไม่เคยรู้เรื่องเลยรีไร ปู่ส่ายหน้า แล้วถามฉันว่า

ตอนนี้ตาปู่มองเห็นแล้ว ต่อไปหากปู่จะรักษาใคร จะเอาฤทธิ์ พลังที่ไหนไปรักษาลูกหลาน

ฉันตอบว่า ปู่ไม่ต้องกังวลเรื่องงาน เวลาจะทำการรักษาปู่ก็หลับตา แล้วบริกรรมเหมือนเดิมสิ จะไปยากอะไร

ปู่ยิ้ม เป็นรอยยิ้มครั้งแรก ตอบมาว่า “เออ...จริงสินะ”

นี่เป็นอีกวิญญาณหนึ่ง ที่ฉันเคยเจอ พวกผีหรือวิญญาณ เหล่านี้ ซื่อๆ ตรงๆ ง่ายๆ ไม่ตลบตะแลง ตอแหลดอแหล เหมือนมนุษย์ เขาจำที่จะทำอะไร เขาก็จดจ่อกระทำอยู่อย่างนั้น ด้วยความทรงจำ เก๋าๆ

เราทำดีกับเขา เขาจะจำเอาสิ่งที่ดีที่สุดที่เขาจำ นำกลับมา ตอบแทน

เราทำร้ายเขา เขาก็จะจำเอาสิ่งที่ย่ำแย่ที่สุดที่เขาจำ นำกลับมา ตอบแทนเช่นกัน

พวกเขาที่มีจิตที่พอดีๆ ยากมาก หากไม่ได้รับการ “อบรมทางจิต” และจิตที่จะเปลี่ยนแนวคิดแนวทางแห่งความทรงจำของเขาได้ ก็ ต้องเป็นจิตที่มีความละเอียดระดับเดียวกัน

คือ หากจะ “อบรม” ผู้อบรมก็ต้องทำสมาธิจิต เข้าไปสู่ “ภวังค์แห่งจิต” ระดับเดียวกับพวกเขา หรือไม่ก็ ให้เขาแฝงเข้ามาสู่วิถีแห่งจิต อย่างเราๆ

แต่อย่างหลังนี้ แกจะต้องพร้อมด้วยเหตุและผล ถึงแก่นและ ก้นบึ้งจริงๆ เขาจึงจะ “เชื่อ”

ถ้าแกพูดหรืออบรม จำมาจากหนังสือที่แกรู้ ที่แกอ่าน แล้ว แนะเขา เขาจะไม่เชื่อ เพราะในความจำเขาก็เคยอ่านมาแล้ว เหมือนที่ แกเป็น ที่แกอ่าน

ฉะนั้น การพูดคุยกับวิญญูณ ต้องเป็นคำพูดที่มาจากภาษา ใจ ต้องเกิดมาจากความเข้าใจในสิ่งที่ เป็น “ธรรมดา” ของธรรมชาติ พูด ให้ตรงจุด พลิกของที่คว่ำ ให้มันหงาย ให้รู้และเห็น รับทราบอย่างง่าย ๆ จริงใจและรู้จริงตามปัญญาที่มี อย่าเป็นผู้ที่รู้มาก แต่รู้ไม่จริง เพราะความรู้ยิ่งแห่งความเป็นจริง ต้องตีความหมายแตก

ยังมีวิญญูณอื่นอีกมากมายที่ฉันได้เผชิญ บางพวกบาง ชนิด ล่อเอาเกิดกับฉันจนแทบบ้า เสียสติ กลัวความมืด หรืออยู่คนเดียว ทำเอาฉันซัดตดหายไปเลยก็มี สติแตกเป็นพักๆ หากคนช่วยไม่ได้เลย

แต่ที่เกิดอาการร้ายๆ แก่จิตฉันนั้น เกิดจากอาการ “ชักจะปอดแตก” และแหกใน ที่สุด แรกๆ เจอ ยังไม่เท่าไร ไ้ที่น่านกลัวมากๆ ก็คือ ไ้พวกที่ไม่ยอมให้เห็นตัว มีแต่เสียงกับ อาการสัมผัสทางกาย วูบๆ วาบๆ หนักๆ ขึ้น มากๆ เข้า บ่อยๆ เข้า ปอดฉันก็เริ่มแหก แห้งไปเลยดี้อๆ เพราะกำลัง จิตมันยังไม่เข้มแข็งพอ

จิบเอ๊ย กว่าฉันจะมาอยู่ตรงนี้คนเดียว และรู้อะไรๆ มาเล่า ให้แกฟัง ฉันตายไปหลายครั้ง แต่มันไม่ตายจริง ชักที่ เพราะมันสนิท กันไปซะแล้ว “กล้าที่จะตาย” เพราะความจริงที่เราไม่รู้ มันดันไปอยู่ “ฟากตาย” ไม่อาศัย อยู่เลยยงเคียงอย่างคนเป็นๆ อย่างแก ซึ่งอยู่ฟากเป็น ยังชี้เหม็นๆ อยู่ อย่างนี้หรือ

ถ้าแกลยอมหิ้งชีวิตโดยไม่กลัวตาย กล้าเดินเข้าไปหามัน แก จะพบชุมทรัพย์ความรู้่อีกอย่าง อันมหาศาลที่แกไม่รู้และไม่มีวันจะรู้ หากไม่กล้าตายเข้าไปเอาแกก็จะ “ฉลาดอย่างโจ่งๆ” อยู่อย่างนี้แหละ มันเป็นเรื่องรู้ใครรู้มัน อธิบายหรือพูดให้เชื่อยาก

แกต้องกล้าที่จะตาย และต้องตายเป็น จึงจะไม่ตาย หากไม่เช่นนั้นแกก็ตายเปล่า ตายอย่างโจ่งๆ ตายเพราะฉลาดมากไป ฉลาด จนไม่รู้อะไรเพิ่มเติมเลย หลงในความฉลาดนั้น มันเป็นที่ล้นถึงและเต็มถึง ซ้ำลงไปใหม่ ไม่รู้จะไปเก็บไว้ที่ไหน มันก็ละเหะเปอะเปื้อนไปหมด เพราะไม่ยอมถ่าย ซี้เก่าออกไปทิ้งบ้าง

เป็นไงภาษาอังกฤษรู้บ้าง ไม่รู้บ้าง พอเข้าใจไหม

ฝรั่ง : ยอดเยี่ยมมาก แทบไม่น่าเชื่อ หากไม่ใช่ชาวมลิตเป็นผู้พูด ฉันไม่มีวันเชื่อ

พระอาจารย์ : คราวนี้รู้หรือยังว่า ความรู้จริงๆ มันอยู่ด้านพากตาย แกต้อง ตายเป็น มันจึงจะรู้

ฝรั่ง : รู้แล้วๆ และจะให้ฉันทำยังไง จึงจะไปรู้หยั่งงั้นบ้าง เมื่อฉัน ยังไม่ตาย

พระอาจารย์ : ไปเอามีดมา

ฝรั่ง : เฮ้ย...ชาวมลิต นี่จะฆ่าฉันรึไง ฉันยังไม่อยากตาย

พระอาจารย์ : เอามาปอกมัน แล้วกินข้าวกัน!